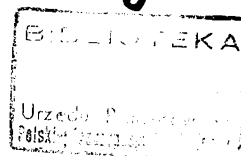

Warszawa, 6 maja 1933 r.

URZĄD PATENTOWY

F41j 7/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 17996.

Kl. 72 e 3.

Stanisław Kozubek
(Rzeszów, Polska).

Tarcza samoczynna, pojawiająca się i znikająca.

Zgłoszono 27 marca 1928 r.

Udzielono 22 lutego 1933 r.

Wynalazek dotyczy tarcz do strzelań bojowych i ma na celu umożliwienie pojawiania się lub znikania tych tarcz w terenie w czasie strzelań bojowych, przyczem tarcze po trafieniu opadają i posiadają tę zaletę, że nie są wrażliwe na działanie wiatru, są prostej konstrukcji i lekkie.

Na rysunkach dla przykładu przedstawiono formę wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia ogólny widok tarcz odpowiednio umocowanych i gotowych do użytku; fig. 2 — pojedynczą tarczę i sposób jej umocowania; fig. 3 — urządzenie do poruszania tarcz.

Tarcza według wynalazku, samoczynnie opadająca po trafieniu do niej, jest wykonana z blachy o grubości 1.5 mm i osadzona na ramie z 7 mm drutu. W tym celu tarcza posiada dwa otwory 1, przez które przechodzą nóżki ramy. Tarcza posiada kółko 2 dla zaszczepki, i wgłębienie 3 do oparcia sprężyny odpychającej ją od ramy.

Rama tarczy posiada kształt prostokątny. Jej nóżki są wygięte tak, iż tworzą kolanka 7. Końce nówek są zaokrąglone. Na bocznych ściankach ramy jest umocowany stalowy drut o grubości 1.5 mm, który służy za sprężynę odpychającą 5 tarczę od ramy. Na górnej ściance ramy jest umocowana zaszczepka 4.

Tarcze osadzone na ramach umieszcza się na ruchomej belce 13, która posiada odpowiednie otwory dla nówek ram.

Ruchoma belka 13 jest połączona przegubowo zapomocą cięgieł 10 z belką nieruchomą 14 odpowiednio umocowaną na ziemi.

Na nieruchomej belce jest osadzony słupek 15 z blokiem 16, przez który przechodzą linki połączone ze skoblem 8 umieszczonym na ruchomej belce. Na słupku 15 jest umocowane okucie z kierownicami 17 służącymi do prowadzenia ruchomej belki podczas jej podnoszenia się w górę. W słupku 15 jest wykonane wycięcie 18 wzmocnione płytką 6, do którego wchodzi zaczep 9 osadzony na ruchomej belce.

Obok tarcz na odległości kilkudziesięciu metrów jest wkopany słup o długości 2 m z poprzeczką na górze zaopatrzoną w dwa skoble, przez które przechodzą linki, połączone z ruchomą belką. Drugie końce linek są przymocowane do osadzonych przegubowo na tym słupie dźwigni.

Obsługa tarcz znajduje się w schronie odległym o kilkadziesiąt metrów, skąd na sygnał kierownika przez naciśnięcie dźwigni w dół podnosi górną belkę wraz z tarczami. Po dojściu belki do słupka 15 zaczep zahacza za płytkę i tarcza pozostaje widoczną na stałe aż do jej trafienia.

Chcąc aby tarcze można było dowolnie pokazywać lub chować, należy między

klamerkę 11 i zaczep 9 włożyć mały klin, wówczas zaczep za płytkę nie zaskoczy.

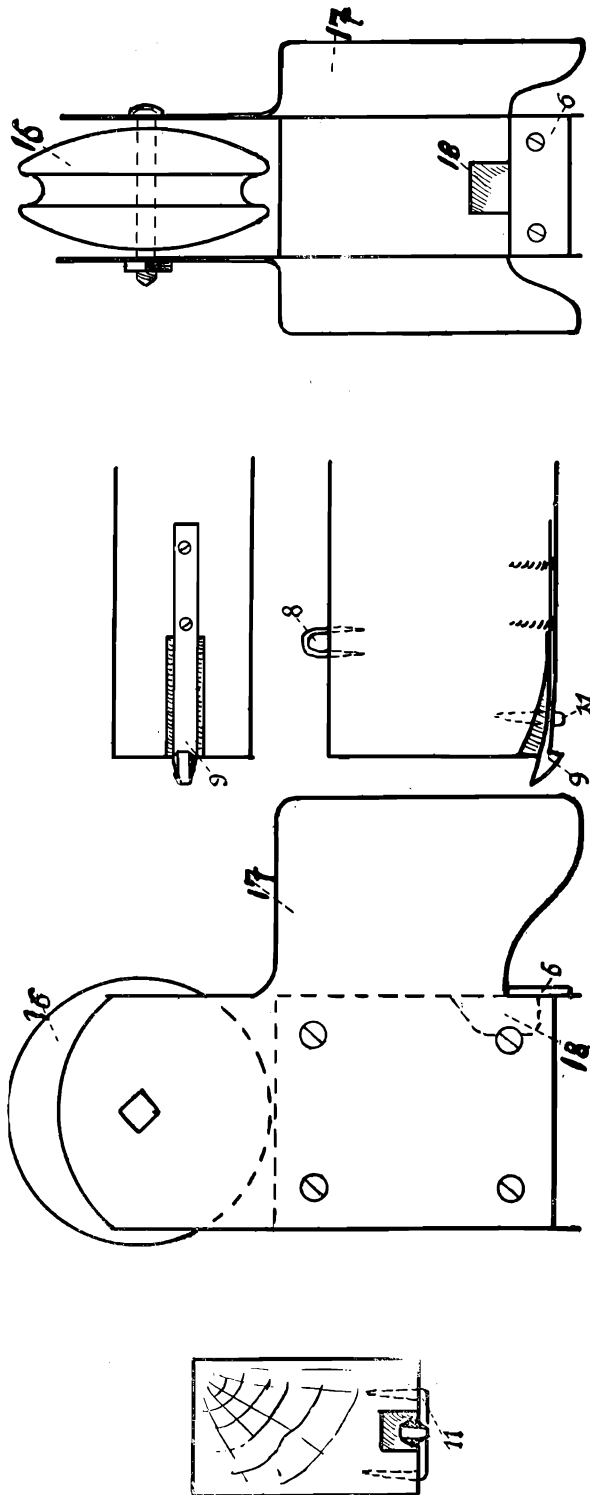
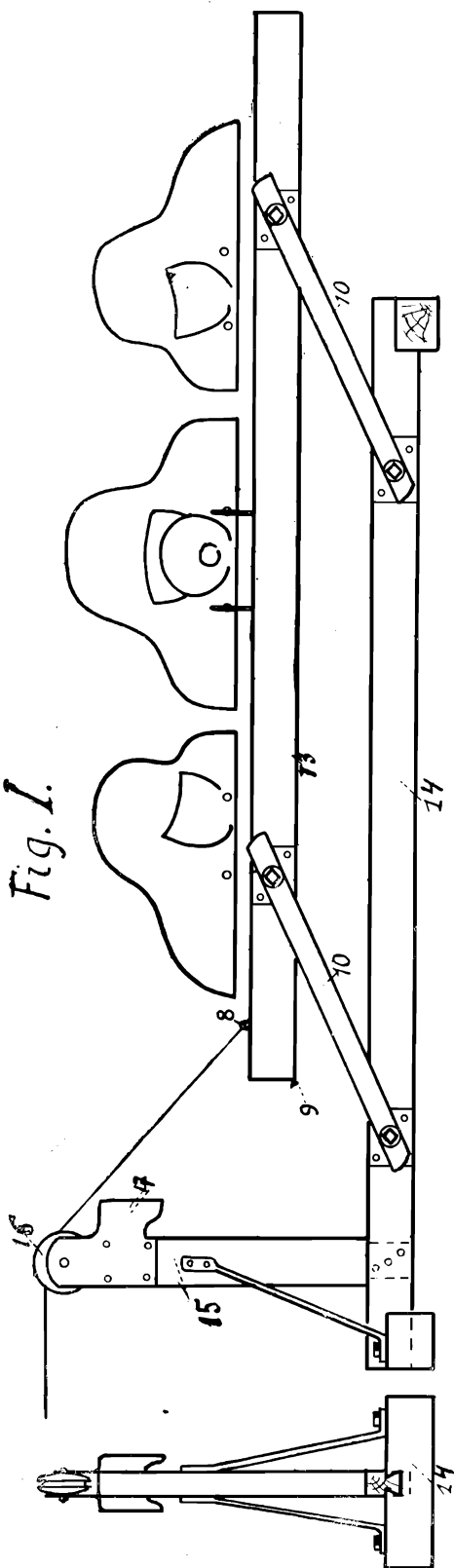
Zastrzeżenia patentowe.

1. Tarcza samoczynna, pojawiająca się i znikająca, znamionna tem, że jest osadzona na ruchomej belce, połączonej przegubowo zapomocą cięgieł z nieruchomą odpowiednio umocowaną na ziemi belką, do której jest przymocowana linka przechodząca przez blok umieszczony na słupku, wobec czego przy pociągnięciu za linkę górną belka podnosi się do góry, przy czem oba cięgła pozostają w położeniu skośnem do obu belek, co powoduje po zwolnieniu linki opadnięcie górnej belki wraz z tarczami.

2. Tarcza samoczynna według zastrz. 1, wykonana z blachy, znamionna tem, że posiada otwory, zapomocą których jest osadzona na kolankach nóg ramy drucianej i jest odpychana od niej w swej górnej części silną sprężyną, co przy równoczesnej elastyczności drucianej ramy czyni ją odporną na działanie wiatru.

Stanisław Kozubek.

Fig. 1.

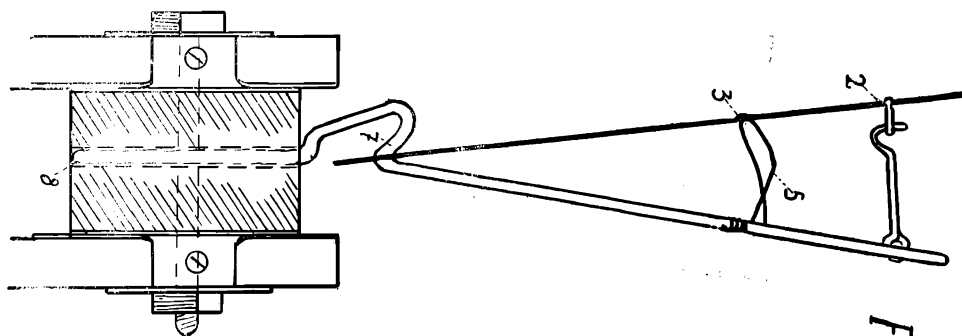

Fig. 2.

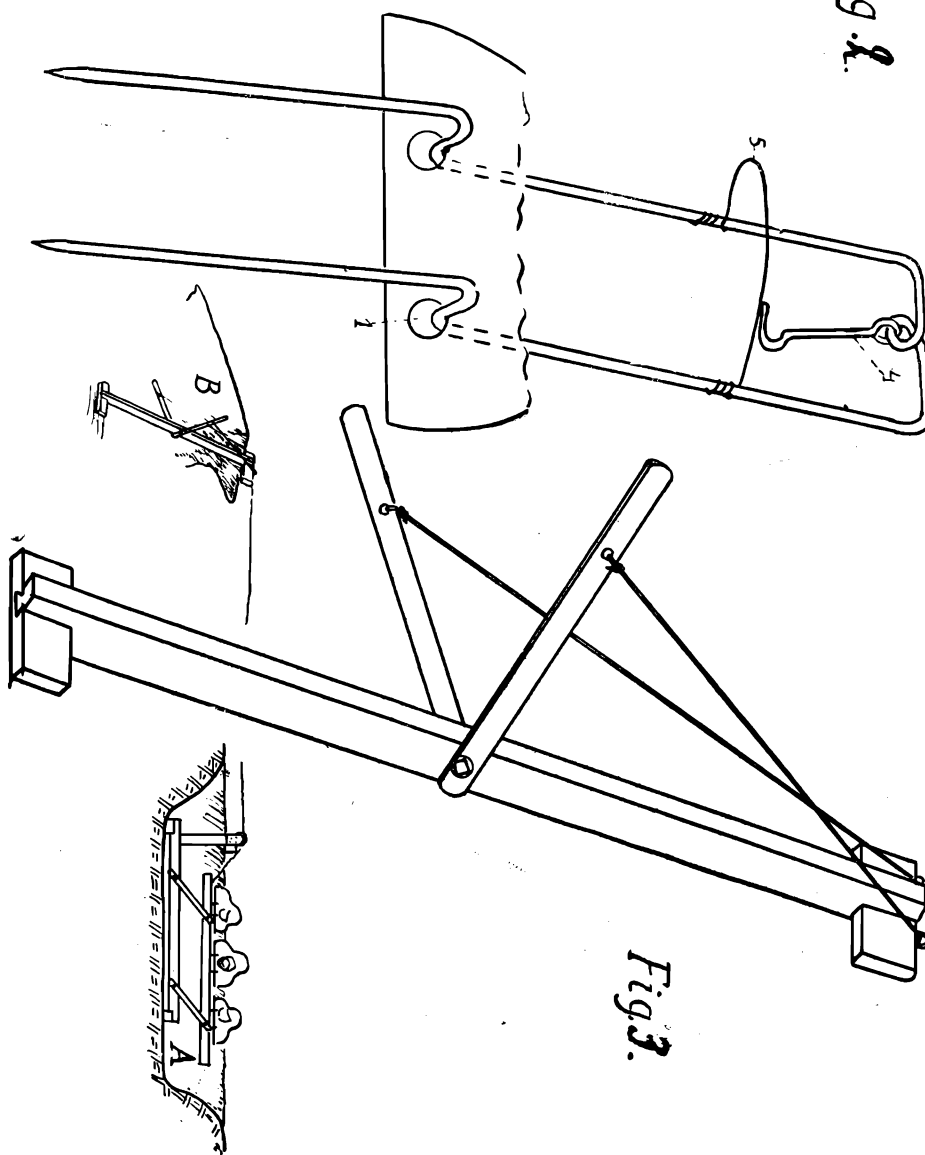

Fig. 3.